

Michael Nyman

Quan Michael Nyman va publicar, el 1974, el seu estudi *Experimental Music. Cage and Beyond* [Música Experimental. De Cage en endavant] difícilment hauria previst la seva pròpia contribució a aquest "en endavant". Distanciat del que aleshores era l'ortodòxia del modernisme internacional, Nyman va abandonar la composició el 1964, preferint treballar com a musicòleg. Més endavant va escriure crítiques per a diferents diaris, incloent-hi *The Spectator*, on, en un escrit de 1968 sobre *The Great Digest* de Cornelius Cardews, va utilitzar per primera vegada la paraula "minimalisme" aplicada a la música.

Foto: Perou

El mateix any, un programa de la BBC sobre *Come Out*, de Steve Reich, va obrir les seves orelles a noves possibilitats. Era l'inici de la seva activitat com a compositor. El 1968 va posar música al llibret de *Down by the Greenwood Side*, de Harrison Birtwistle. Més tard, Birtwistle li va encarregar els arranjaments de cançons venecianes del segle XVIII per a una producció del 1976 de *Il Campiello* de Carlo Goldoni, per a la qual Nyman va reunir el que ell mateix va descriure com "la banda de carrer sense amplificar més sorollosa" que es pogués imaginar.

Nyman va conservar reunida la *Campiello Band*, afegint-se ell mateix al piano. Una banda necessita repertori, i Nyman va començar a proveir-se'n, començant per *In Re Don Giovanni*, un tractament característic de 16 compassos de Mozart. Després d'alguns canvis, la banda va incorporar amplificació i va passar a dir-se *Michael Nyman Band*. Aquest és el laboratori on Nyman ha formulat el seu estil de composició, basat en melodies consistentes, ritmes flexibles però contundents i una manera de tocar articulada amb precisió. Tot i que les obres per a la *Michael Nyman Band* han dominat la seva producció, el compositor ha escrit per a una àmplia varietat de formacions, inclosa l'orquestra simfònica, el cor *a cappella* i el quartet de corda. Ha escrit diverses obres per a l'escena, sobretot *The Man who Mistook his Wife for a Hat* (1986), i ha escrit

música per a coreògrafs tan distingits com Siobhan Davies, Shobana Jeyasingh, Lucinda Childs, Karine Saporta i Stephen Petronio.

La seva música ha assolit la seva màxima audiència gràcies a les seves partitures per a pel·lícules, especialment les de Peter Greenaway, amb qui va col·laborar en onze pel·lícules. Altres directors amb qui ha treballat són Jane Campion (*The Piano*), Volker Schlöndorff (*The Ogre*), Neil Jordan (*The End of the Affair*), Michael Winterbottom (*Wonderland*, *The Claim*, *9 Songs*, i *A Cock and a Bull story*), Dorota Kedzierzawska (Jestem) i Laurence Dunmore (*The Libertine*). També va col·laborar amb Damon Albarn en la música per a *Ravenous*, d'Antonia Bird. Nyman ha escrit música per a desfilades de moda; per a la inauguració d'un tren d'alta velocitat; per a un joc d'ordinador; per a l'esdeveniment vídeo-musical *The Commissar Vanishes*, basat en el llibre de David King sobre la manipulació estalinista de documents fotogràfics; i l'òpera *Facing Goya* (2000), que és un *thriller* tens que pren la genètica com a tema.

El 2002 Michael Nyman i la seva Banda van tornar al Royal Festival Hall, tocant la banda sonora de la clàssica pel·lícula en blanc i negre de 1929 *Man with a Movie Camera*, de Dziga Vertov. Aquest mateix any, Nyman, juntament amb U Shrinivas (mandolina elèctrica) i els cantants Rajan i Sajan Misra, va presentar una vetllada de música SANGAM, un projecte comú que representa un període de col·laboració entre Nyman i els mestre de música índia. Per encàrrec del *Schleswig-Holstein Music Festival*, el primer concert per a violí de Nyman va ser estrenat a Hamburg l'agost del 2003, interpretat pel violinista Gidon Kremer i l'Orquestra del Festival sota la batuta de Dennis Russell Davies.

Nyman va revisar la seva òpera *Facing Goya* per al *Badisches Staatstheater* de Karlsruhe, el 2002. Això marca l'inici d'un període de tres anys com a compositor en residència. *Man and Boy: Dada*, una òpera basada en l'artista dadaïsta Kurt Schwitters, amb un llibret de Michael Hastings, seria la seva següent òpera (2003). *Man and Boy: Dada* va viatjar als Estats Units el desembre del 2004. *Love Counts*, també amb llibret de Michael Hastings, va completar el trio amb l'estrena alemanya el març del 2005.

Entre les estrenes recents hi trobem: *I was a Total Virgin*, una col·laboració amb Hanif Kureishi encarregada per la London Sinfonietta i estrenada al FuseLeeds06; *Beckam Crosses/Nyman Scores*, encarregada pel programa *Between the Ears*, del tercer canal de la BBC; *Acts of Beauty*, encarregada i estrenada per Sentieri Selvaggi al Festival Internacional de Literatura de Mantova; *The Photography of Chance* (en memòria de John Peel), encarregada pel Trio Ahn i estrenada a Salt Lake City el novembre del 2004.

L'obra de dansa *Flicker*, encarregada pel *Shobana Jeyasingh Dance Theatre* va tenir la seva estrena al *Royal Northern College of Music* el febrer del 2005. *Melody Waves*, encarregada per l'Orquestra Xinesa de Singapur, va ser estrenada al Teatre Barbican, de Londres, l'abril del 2005. Entre les obres futures s'hi compten dos encàrrecs de la BBC: el primer per celebrar el 250è aniversari del naixement de Mozart i el segon és per al cor i l'orquestra de la BBC. Acaba d'escriure un concert per a percussió i orquestra per al percussionista Colin Currie i està escrivint un concert per a violoncel i orquestra per a Nina Kotova i una peça per a orquestra i cor encarregada per l'Orquestra Simfònica de la BBC, que serà estrenada en el Teatre Barbican el març del 2007.

L'última empresa de Michael Nyman ha estat la creació del seu propi segell discogràfic: MN Records. El segell va obrir l'abril del 2005 amb *The piano sings*, el primer àlbum del compositor amb música per a piano sol. A aquest enregistrament el va seguir el de *Man and Boy: Dada*, la seva última banda sonora original per a la pel·lícula *The Libertine*, de Laurence Dunmore.

Al llarg dels anys, Michael Nyman ha demostrat ser una persona eminentment pràctica. No fa per a ell l'angoixa d'un compositor torturat, al capdamunt de la seva torre d'ivori, lluitant amb sistemes abstractes. Tot al contrari, sempre s'ha mostrat obert a la col·laboració, amb un actiu sentit de l'humor, una imaginació de literat i una habilitat instintiva per engrescar públics realment diversos.

Nick Kimberley, 2005